

Henriette Steen.

Hun blev Almuelærerinde paa en Tid, da Tonen i Skolen var vidt forskellig fra, hvad den er nu. Man mente den Gang, at »den Slags Børn« maatte holdes i en vis Afstand, behandles ikke blot som mindreaarige, men tillige som Underklasse. Men for hende var de altid kun Mennesker, og det Mennesker, der havde hendes varmeste Sympati, fordi de i andre Henseender maatte undvære saa meget.

Hun kunde være ret fornem og afvisende udadtil. En mærkværdig »schroff« Dame, sagde *Topsøe* en Gang, da han i *Dagbladet* havde ført en temmelig lang og meget varm Fejde med hende om Lærerindernes Lønning. Men overfor Børnene var hun blød, og med sit ægte demokratiske Sindelag blev hun en af Forløberne for den Hær af dannede Kvinder, som er i Færd med at bringe en ny Aand ind i Almueskolen.

Det var altid gennem Følelse, ja næsten Instinkt, at hun vandt sine Standpunkter, og hun brød sig lige saa lidt om at begrunde dem, som om at lade sig overbevise. Hun kunde derfor ogsaa dømme skævt; men stort anlagt som hun var, og med saa heftig en Interesse for sociale og politiske Spørgsmaal som næppe nogen af hendes jævnaarige og vel endnu mindre den yngre Slægt af Kvinder, kunde hun ogsaa — se hendes mange smaa Indlæg i *Politiken* — kaste Funker, der tændte.

Mest vistnok under det personlige Samvær. Paa hendes hyggelige Kvist, hvor hun var den elskværdigste mest gæstfri Værtinde, blev ikke blot brændende Spørgsmaal drøftet, men ogsaa Slagplaner lagte, der i større eller mindre Grad skulde sættes i Værk. Her opstod saaledes den i hine Tider dristige Tanke offentlig at fejre Fru Collett som Kvindefrihedens Bærer. Og her var et af Samligsstederne for en kvindelig Diskussionsklub, som i al sin Ungdommelighed fik Betydning for dens Medlemmer som et Sted, hvor der kunde tales frit, og hvor forskellige Personligheder kunde mødes — enten for at slutte sig endnu nærmere sammen, eller for atter at skilles.

Selv impulsiv, var Henriette Steen ogsaa i høj Grad egnet til at give Impulser til andre. I personlige Forhold lige saa umiddelbar og trofast vedholdende baade i Sympati og Antipati som i Anskuelser og Ideer. Et Menneske, som der var saa meget Liv i, at man næppe forstaar, hun kan være død.